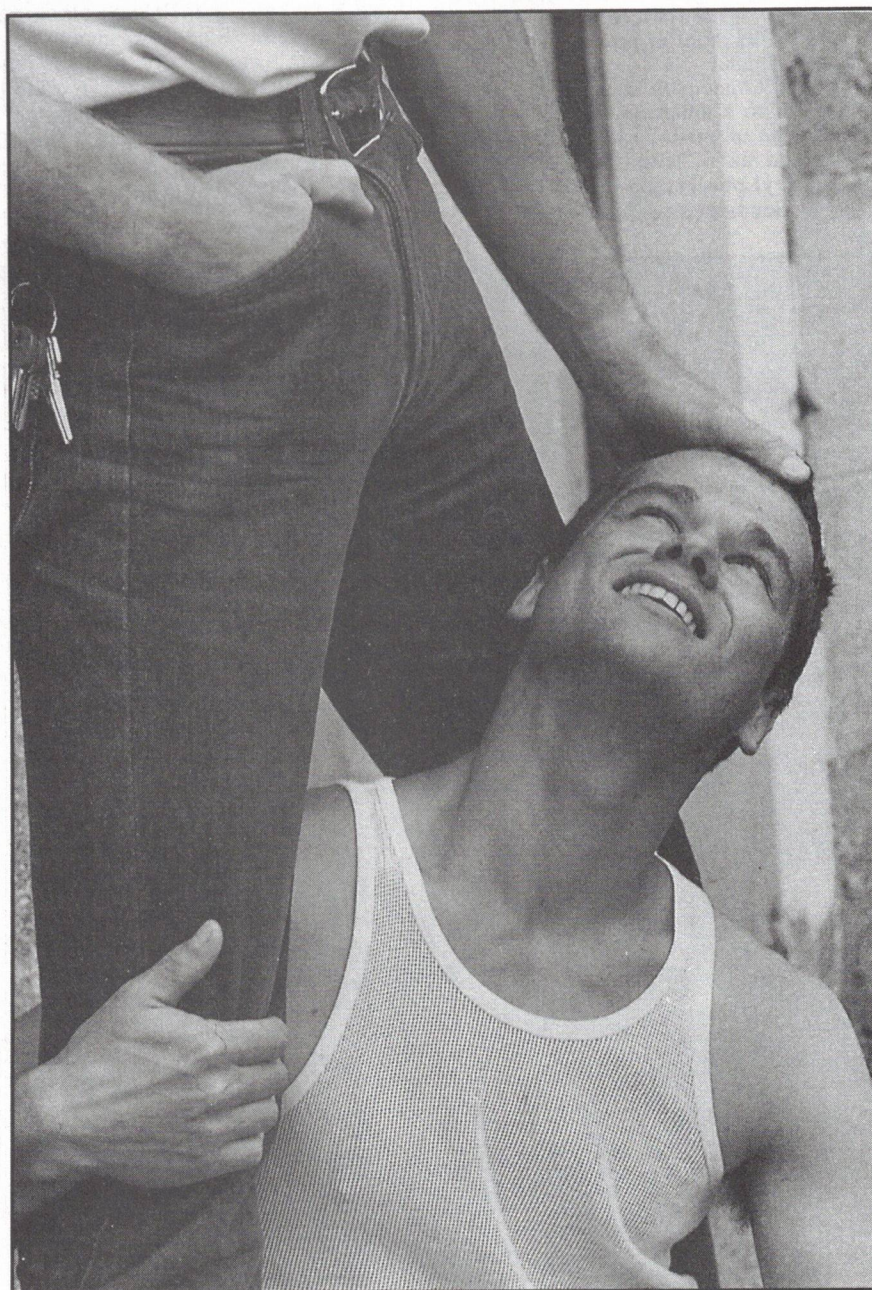

LAMBDA

1993 ROČNÍK 4 ČÍSLO

2

"Šílenství se u jednotlivců objevuje zřídka, ale ve skupinách, národech a epochách je pravidlem"

Odešel princ světového baletu

V 54 letech zemřel na AIDS **Rudolf Nurejev**, poslední velikán klasického baletu.

Původem baškický Tatar, narozený v roce 1938 ve vlaku do Vladivostoku, byl miláčkem publika i "horních deseti tisíc" v Paříži. Od roku 1955 působil 6 let v Leningradě, od roku 1961 trvale pak ve Francii. Spolu s M. Fonteynovou byl považován za nejlepší baletní dvojici 2. poloviny 20. století. Od roku 1983 se stal šéfem baletu pařížské Opery.

Byl pomlouván i obdivován. Se svojí taneční skupinou projezdil svět. V roce 1985 si koupil ostrov u Positana, o 3 roky později směl poprvé od odchodu z bývalého SSSR navštívit matku tamtéž.

O 1 rok později opustil se skandálem vedení baletu a žil život "high society". Ještě natočil film, dirigoval, vydal desku. Do pařížské Opery se ještě jako choreograf vrátil na chvíli v roce 1992 při milované Bajaděře. Premiéru na podzim 1992 mohl již pozdravit jen z pojezdného křesla.

Při nekonečných ovacích se publikum loučilo s umělcem. Ještě byl živý, ale vlastně už mrtev, i když smrt si pro něj přišla až 6. ledna 1993. O týden později byl pohřben na ruském hřbitově v Saint Geneviève de Bois.

OČIMA VZPOMÍNEK

21. února letošního roku uplynulo 84 let od narození a 22. března to bude 15 let od smrti baletního mistra a choreografa **Rudolfa Macharovského**.

Za dlouhá desetiletí prošel řadou scén, od Prahy až po Košice. Jako tanečník ovládal všechno: klasiku, step, akrobacii a byl pověstný nevidanými "zvedačkami" partnerek. Byl pružný, silný, elegantní, výborný skokan. Na závěr své kariéry šéfoval do roku 1964 baletu čerstvě otevřené Nové scéně v Bratislavě.

"Rozuměl divadlu a divákům jako málokdo ... zařadil se mezi nejvýznamnější poválečné baletní tvůrce", napsal kritik a děkan taneční katedry AMU, prof. Vl. Vašut.

Vzpomínám na dvě perličky z teplického divadla, kde Macharovský studoval 8 velkých španělských tanců do operety Bolero. "Slečno, kastaněty nejsou pánské "přiro ...", ty se musí rytmičky tlouci a ne šimrat! To raději nechte tance a jděte prodávat nanuky!" ... "Jak ji to zase držíš? - Doma si buď třeba markýzou, ale na jevišti musíš být bezpodmínečně c h l a p ! ! "

- ZdZ -

ANKETA

Otázky:

1. Jak na Vás zapůsobilo zvýšení cen v lednu 1993 a jak ovlivnilo Vaše finance?
2. Co Vy na to, že se tvrdí, že policie skartovala seznamy Gayů?
3. Víte o tom, že byl vyškrtnut paragraf 244 v trestním zákoníku a o co v něm šlo?

Odpověď:

- Jiří (administrativní pracovník - 35 let)
Roman (svobodné povolání (?) - 19 let)
Jindra (tč. základní vojenská služba - 19 let)

Jiří:

1. Dost otřesně. Věci jako chleba, mléko, apod. by zdražovány být neměly. Se zdražením toho, co není k životu nezbytně nutné, souhlasím. Zdražení cigaret a alkoholu beru na vědomí - kdo to chce, tak si to i teď koupí.
2. Jste tak naivní, že tomu věříte?!
3. Četl jsem to v loňském ročníku Lambdy. Jde o zrušení trestnosti homosexuálního chování dospělých jedinců, pokud je oboustranně dobrovolné. Také věková hranice trestnosti byla snížena z osmnácti na patnáct let.

Roman:

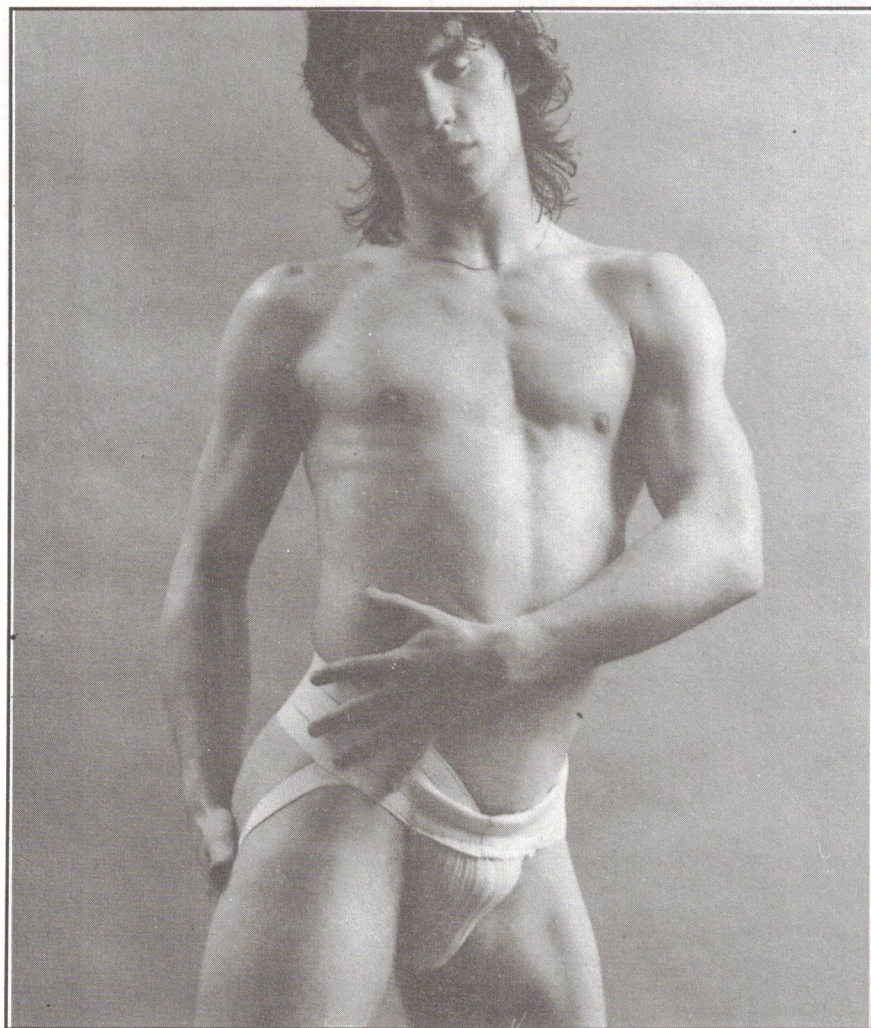
1. Mně je to fuk - zvýším ceny taky!
2. To nějaký jsou?
3. Nic mi to neřká.

Jindra:

1. Zatím nijak, ale kluci v kuchyni na vojně říkali, že budeme mít chudší jídelníček.
2. Nevěřím tomu. Navenek řeknou, že je zničili, ale uloží si je do počítačů a mohou klidně tvrdit, že jim tyto informace pomáhají v práci při potlačování kriminality... Vždyť trestné činy nemusíme dělat jen my, ale jiní na nás...
3. Moc o tom nevím. Asi proto, že se o to nezajímám. Žiju současností...

Před disco Valdek v Praze se ptal

- ZdZ -

Bret stoupá výtahem. Je v tomhle nábl hotelu sotva měsíc a už povýšil. Stačilo párkrát píchat tu starší recepční a dostala ho k nočnímu bufetu. Bože, to byla baba. Vzhlížela k němu jako k pánu-bohu, tedy spíš k jeho klackovi. Aby ne..., skoro 26 centáků a průměr dřuku šest.

Teď jede na 619, obsloužit nějaké panstvo. Kdoví, třeba si i užije... Lidi mí-vají kolikrát divná přání...

...co to vlastně veze? Jednoho "Honzu Wolkrů" a k tomu nějaký to studený s oblohou..., třeba tam mají noční party...

...šesté patro, teď to trochu cukne... Nikdy mu nedala, snad se bála..., ale Bret přece ví, co a jak... Ta dovedla kousky... Perfektně kouřila, ale až napotřetí. Nejdřív ho vždycky pořádně vyždímala. Prstoklad jak dřábův varhaník... A pak přišel ten obřad. Křísila utahaného Ferdu krutě pomalu. Jazyk šikovnější než ruce. Nad každou mezifází pokleslé ochablosti říčela blahem a čekala na záchvěvy klesání, aby nakonec jahodu rozkoše nalila krví znovu až k prasknutí...

...na chodbě je podezřelé ticho. To na party nevypadá. Kdo tam vlastně bydlí? Měl se možná kouknout v recepci...

...a když se utýraný penis pohusaril potřetí, polykala tiše a sametově, lživěji, než všechny koberce tohoto hotelu.

Tlačítko, žárovka odpovídá VSTUPTE... Slyší šumění sprchy. Takže v koupelně? Ženská, vlhká, prsatá, oblá, opálená, nahá? Velmi dobré rito. Je sama, tolik chlastu objednává, z toho asi něco bude.

"Posaďte se a udělejte si pohodlí. Promiňte, rád bych se dospřchoval."

Hlas a mužskej..., tak to je v pytli. Položit ty flašky na stůl, načínat studené občerstvení a pryč...

"Klidně se posaďte, mám chuť pít a nechci pít sám. Nalijte si..."

"Proboha, co když je to..." Konec konců co by ne. Slušná zavazadla, kvalitní vohoz i prádlo, prachy asi má a kdybych nechtěl, nic přece nemusím...

Co to tady je? Porno? Vypadá to tak.

Sešit plný prasečín..., ale vždycky chlap s chlapem. I když třeba tohle... no ne... zajímavé... že by to tak skutečně šlo? ...může to být i příjemné... Propáníčka, on mi stoupá! On mi stoupá nad fotkama chlapů... Copak jsem taky na to?... Listovat, listovat...

"Dobrý večer, vidím, že se ani nenu-díte..."

Před Bretem stojí chlap. Nádhernej. Delší vlasy, knír, ty svaly a proporce... tomu hubu asi nerozbije. Především má obdivuhodné TO. Bret není žádný zákrsek, jeho rozměry si šeptaly gymnazistky s obdivem, ale co je moc, to je moc...

"Nalejme si... nebude Vám vadit, když se trochu obleču?"

"Nebude."

Nebude, ale proboha, jen to moc nepřeháněj, pomyslí si Bret... Je to zvláštní, první chlapecký tělo, které se mi skutečně líbí. Jako by uměl číst myšlenky. Hodil na sebe župan, ale jen tak

ležerně... je mu vidět zarostlou hrud' i do klína. Bere do ruky rozlistovaný časopis a otvírá před Bretem dvoustránkovou zvěstěninu penisu.

"Svlékněte se!"

V Bretovi hrklo.

"Co prosím?"

"Svlékněte se, ...můžete do naha, ale stačí, když si sundáte kalhoty, chci vidět Vašeho macka. A napijte se... pro jistotu."

"Co to má znamenat?" Bretovo mužství zakryla bankovka. A docela slušná...

"Chci vidět živý masitý péro... Kdyby mi šlo o opak, tak bych si sem nahoru objednal někoho jinýho, nemyslíte?"

Zapálil si a bosou nohou přistrčil bankovku blíž k Bretovi.

Konec konců, co na tom je, ukázat mu HO. A za takový prachy. Bankovka putuje k Bretovi a jeho klacek, polo-mrtvý-položivý putuje z pevného sevření uniformovaných kalhot. Slipy vydechnou obláček mužského sexu, kartáček černých kudrnatých chlupů a žilnatého, krásného macíka.

"Výborně, tak je to přesné... Cigaretu?"

No bodejť, dělat striptýz chlapovi, to je dost silný kafe, ne? Co bude dělat můj kolík? Projeví zájem? Projevil...

POKOJ 619

Bret cítí, že rito to nakonec přece jen bude. Cítí potřebu se napít. Doušek Johnyho Walkera vše spraví.

Bret listuje časopisem... Falická zvětšenina jakoby otevírala svět za zrcadlem. Stovky podob lásky, podivných a zatracovaných... Konvence velí stud, ale Bretův divoch kývá souhlasně do rytmu chtění a chtíče. Líbí se mu to, dokonce by to chtěl i zkusit. Jsou tam i finesy. Co na tom, že chlap s chlapem, prostě zkusit to...

Jahůdka rozkoše se plní a prázdní, krev z ocasu pulzuje, stránky šustí a tam, kde chlupaté zvířátko poskočilo k nebi a zůstalo vztyčené směrem do nebe, tajemně zapadají další bankovky mezi stránky časopisu.

Proč tam? To mají být záložky?

Produkce skončena... Vidět to tak ještě jednou... ty prachy a hlavně ty kluky...

"Klidně se udělejte, příteli... je to pohodlnější."

Přiletěl voňavý nehotelový ručník a za ním další časopis, kde již na titulní straně bylo krásné mužné tělo. Tajemný se zvedá, odchází do koupelny. Už se nemůže vydržet na mě dívat?

Bret chvíli pokuřuje cigaretu, potom sahá po nabídnutém časopise. Studuje stararé křeče lásky, falešné, ale velmi dobře předstírané chlupatými fauny se záviděníhodnými ocasy, mladými dlou-

hoperými puberťáčky, vidí bílé i černé mužství statných samců, jak mizí v do-kořán nastavených ústech... Sleduje profesory násilníci své studentky, luští propletence šesti blondatých Švédů, zmítajících se na černé kožešině u krbu, cítí, jak kape semeno po bradách a leskne se na varletech a ochmýřených stehnech mladých efebů.

Každému detailu závidí onu nepoznanou dráždivost tajemna a jako školáček sahá na svoji kouzelnou píšťalku, mne ji a laská, poddává se rytmu vzrušení a sní.

Bretova bohatá fantazie hraje film a on ho sleduje se zavřenými očima. Převtěluje se a sám se stává jedním z těch, kteří nejen částí těla, ale celou svou bytostí aktivně a lačně vnikají do sympaticky pootvřených úst, klouže a smývá se vlhkým tunelem, mnohokrát rafinovanějším než byl chamtivý vysavač staré recepční, sténá a vzdychá, boří prsty do husté kštiny, laská se s knírkem... Najednou cítí mocný proud dávání a s výkřikem prožívá tu rozkoš, Bože tak krátkou...

...co se to děje? ...otevřít oči a...

Tajemný se zvedá od Bretova klína, široký úsměv na rtech, na bradě kapičky Bretovy pýchy.

"Bylo to krásné, protože to bylo upřímné..." Cinknutí skleniček. Bretův masitý červ se nyní už ukazuje nestydatě, kalhoty na půl žerdi, chlupatá stehna o sebe občas plesknou, aby se kolík ukázal zase z jiného profilu.

Mohl by snad zavládnout klid, ale není tomu tak. Tím, čím žil před chvílí Bret, dýchá nyní rozkrok Tajemného. Dávání se mění v chuť brát. Vzít si z Jupiterova žaludku všechno, co právě vystříklo z jeho vlastního já...

Bret náhle klečí na koberci a jeho rty poprvé chutnají vzrušivou pevnost samce. Chvíli jazykem ohmatává to, co znával jen rukou... Najednou ho číší paže zvedá daleko od té lahůdky, která se taky pohupuje rozpaky, že přišla o vlašné útočiště.

"Ne tak zhurta, příteli. Teď teprve prožiješ tajemství rozkoše. Kousek od všeho, co si ten TVÚJ tajně přál..."

A znovu před očima prohlédnutý časopis. Z bankovek jsou skutečně záložky. Všechny ty situace, které Breta vzrušily si Tajemný takhle označil. Každá bankovka je vlastně jedním okénkem filmu, který píše život.

Film začal... Chvíli se Bret s potěšením noří do úst Tajemného, chvíli zase jemu on vrací krásný prožitek. Jezera semene, steré opakování s ozvěnou pronikání i ztráty, stokrát prožité "už skoro" a přeci včas vrácené do "ještě ne", hmatové vjemy ze žaludu a detailů dřuku. Chrám tělesnosti...

Usnuli nazí poté, co se dlouze políbili. Nástroje zkotle stočené na polokoulích blaha už měly předstih a nabíraly sílu na příště. Dvě mužská těla, která se poznala, objevila svá tajemství i možnosti.

Příroda není nakloněna morálce, pouze přirozenosti.

V seznamovacích inzerátech se často objevuje požadavek "normálního" chování, "normálního" zevnějšku, nebo dokonce mužného zjevu. Hledá se nebo se nabízí někdo, "komu nekoukají 4 % z očí", tedy homosexuál s nehomosexuálním chováním. Muž kterému se líbí muži, hledá jiného muže, kterému se také líbí muži, ale který vypadá, jako by se mu líbily ženy. Tzv. normálnost se cení.

Představu o homosexuálech a typické znaky jejich chování již velmi dávno stanovili heterosexuálové. Jako trest za jejich vzpouru proti sociálně předepsaným úlohám dvou pohlaví byli mužomilovní muži a ženomilovné ženy charakterizovány jako groteskní hříčky přírody, které se pokoušejí připodobnit se k pohlaví, ke kterému nepatří, jako anomálie které pobuňují slušný lid a na ulici děsí koně, vědouce, že muž je muž a žena je žena.

Tak vznikl stereotypní model lesbických mužatek s kravatou a doutníkem a nalíčených zženštilců s cigaretovou špičkou. Ten, kdo tak nevypadal, se sám za homosexuála nepovažoval. To byl jenom velký samec, kterému to se ženou nestačí, nebo jehož manželka je frigidní. Teprve koncem 60. let útok feminismu proti mužské nadvládě na Západě přinesl v této věci více svobody. Teprve tehdy si homosexuálové začali sami vytvářet vlastní identitu. Jako reakci na stereotyp zženštilého homosexuála stvořili vzor supermužného zjevu a zhlédli se v amerických ideálech zdravé "mužnosti" - v policistech, vojácích, kovbojích, dělnících a atletech, zkrátka "správných chlapech". Povahově to byly chladné, nedružné, necitové typy. I v posteli se muži inklinující ke stejnému pohlaví začali chovat jinak. V padesátých a začátkem šedesátých let provozovala anální soulož jen menší část amerických homosexuálů. Proto bývali tehdy všeobecně označováni jako "kuřiči" - anglicky "cocksucker" (doslova cucač penisu). Později se anální styk začal považovat za ten správný způsob milování, za "normální". (Tehdy se anglicky říkalo, že je "butch" - drsnířský.)

Mezinárodní nadvláda USA v kultuře po druhé světové válce způsobila, že představa plnokrevného heterosexuálního Američana ovlivnila celý západní svět a vedla k uniformitě životního stylu homosexuálů od Seville až po Sydney. Napodobování těchto vzorů homosexuálové přeháněli až k směšnosti. Ideál mužského "normálního" vzhledu vedl dokonce k pravému opaku než dosud. S homosexua-

litou se od té doby automaticky spojuje přehnaná mužnost. Typizované chlapství začalo být formou "normálního" chování a stalo se homosexuální tožností.

V roce 1980 Edmund White v díle "States of Desire" napsal: "Pomůžštění homosexuálního života... je téměř naprosté. Homosexuálové nejen že vypadají drsně, ale stále více i myslí a chovají se drsně... Stále méně mladých mužomilovníků se společensky baví se ženami, ať už lesbickými nebo heterosexuálními." Je paradoxní, že osvození mužské stejnopohlavnosti od útlaku, jako výsledek feminizace světa, dalo vzniknout společenským kruhům bez feminní složky.

Chce-li dnes moderní homosexuál vypadat normálně, musí tuto typizovanou nálepku drsnáka odmítat. Jeho představa "normálnosti" však není reakcí na stereotypní představy o homosexuálech, ale je výrazem přání být považován za heterosexuálního. Když se v inzerátech objevuje "normální vzhled podmínkou", často to znamená spíše "utajenost podmínkou". Autoři takových inzerátů často zoufale touží

CELOŽIVOTNÍ HRA NA MUŽNOST aneb ODVĚKÝ FALEŠNÝ MÝTUS

po tom, co sami v sobě postrádají - po jakési "podstatě mužskosti", jakémci svatém grálu "normálnosti", který "heteráci" mají a "homáci" ne. Co však je touto esencí mužnosti? Je to popření homosexuálnosti a zavržení ženskosti. Zdá se, že mužskost je definována tím, co mužskost není, nikoli tím, co je.

Tito inzerenti hledají partnera, který má dost energie, aby dovedl celou věc až do postelového finále. Chtějí si představovat, že ten, kdo jim nafackuje svým "ohonem lásky", je skutečně "hetero". Mnozí homosexuálové často touží po "normálech". Soustavně o nich sní, přestože je všeobecně známo, že ti největší chlapáci, kteří ještě cestou do bytu obzvláště překypují sebevědomím, rázností a energií, jakmile spočinou zády na vaší posteli, vyhodí paty nad hlavu, jako kdyby prováděli jógovou polohu pluhu. Zklamání jsme pak více či méně všichni.

Homosexuál hledá "podstatu mužnosti" u heterosexuálů, což je jeho velký omyl. Touží po své vlastní negaci. Heterosexuál je v naší civilizaci považován za skutečného muže, ale ve

skutečnosti není ničím jiným než negací - popřením. Je popřením ženy, popíráním ženskosti, popíráním homosexuality. Celá jeho mužnost je stejná přetvářka jako homosexuálovo úsilí chovat se takzvaně normálně. Jeden i druhý vlastně celý život předstírají "normální" chování. Heterosexuální muž se - pokud nespí - neustále hlídá, aby neudělal nebo neřekl něco ne mužného, něco zženštilého, něco, co "se pro chlapa nehodí".

Člověk se podle Freuda narodí jako psychicky oboupohlavní a mužem, jak toto slovo chápe společnost, se teprve stává v krvavém boji - sám se sebou. V mučírně zvané rodina se nebohé mládě mužského pohlaví učí potlačovat v sobě a odstraňovat ze sebe všechno, co se označuje jako ženské, tj. něžnost, důvěrnost, citovost. Tento proces je nejbolestnějším zážitkem mužova života.

Homosexuál nějakým zázrakem unikl této převýchově z člověka na muže, této amputaci jeho přirozenosti, této "edukastraci", nebo nějak odolal jejím nejhorším důsledkům. Heterosexuální muži se ho proto obávají, protože je obrazem toho, co oni sami v sobě zabil ve jménu rodiny a společnosti.

Homosexuála si heterosexuál dává do souvislosti s tím nejohroženějším strašidlem - ženskostí - vlastností, jejíž zpětné získání však je jeho jedinou nadějí, že se stane plně lidským člověkem. Homosexuálům, snažícím se chovat se a vypadat heterosexuálně, nahánějí ženy a zejména ti homosexuálové, kteří nevypadají nebo se nechovají jako heterosexuálové, stejný strach, jako nahánějí ženy a všichni homosexuálové heterosexuálům. Ti první i ti poslední se snaží chovat se "mužsky", tedy heterosexuálně. Mají strach z ženskosti, ze zženštilosti, strach z nevyřešeného konfliktu identity. Žádný muž, který se chová tak, jak se od něj čeká, tedy "mužsky", ve skutečnosti není spokojen se svou pohlavností. Jinak by totiž muži neustále nedefinovali, co nejsou - že nejsou "teplí", že nejsou zženštilí, že nejsou změkčilí. Zženštilce muži nenávidí pro to, čeho se sami v sobě bojí tolik, že to prohlašují za zločin proti lidskosti, že to v nich vyvolává odpor, zlost a zuřivost - bojí se těch přirozených lidských vlastností, které se označují jako ženské.

Homosexuálové snažící se přizpůsobit společenským zvyklostem a vypadat "normálně" si stěžují, že veřejnost nedělá rozdíl mezi nimi a zženštilými "vykroucenými" mladíčky, kteří svým

chováním na veřejnosti provokují. (Dalo by se to možná vyjádřit tím, že ti první jsou pouze homosexuální, když už se to musí přiznat, zatímco ti druzí jsou v očích těch prvních, dejme tomu, "buzeranti".) Ti první jsou normálnější než normálové, homofobnější než homofové - nenávidí homosexualitu víc než ti nejzavilejší "buzerantobijci". A to je ta největší tragedie mužomilovného muže. Touží být uznáván heterosexuálnímu muži a doufá, že toho dosáhne "hypernormálním" hyperheterosexuálním chováním. Přeháněním toho, co společnost tradičně považuje za mužnost, si chce získat uznání "normálního" muže a přesvědčit ho, že ne všichni "teplí" jsou "teplí".

Muži podvědomě cítí, že vztah mezi nimi má homoerotickou povahu, a soustavně se před ostatními chtějí chlubit tím, co se považuje za mužné vlastnosti. Pokud uvažují o dojmu, jaký udělali na jiné "normální" muže, myslí na tělesnou sílu, sportovní výkonnost, souměrný vzhled (na rozdíl od krásného vzhledu) a dokonce i na velikost mužství. (Smečku divokých psů vždy vede ten, který má největší penis.) Zapomínají však na to, že tato měřítko mužnosti heterosexuální muži oceňují a současně je odpuzují. Přirozeně je přitahuje to, co je "mužné", (jsou přece muži). Avšak zájem o "mužnost" je přece projev ženskosti a té se vyhýbají ze všech sil. Proto tolik vazeb mezi muži nakonec vyústí v bojovné násilí, které je nejvyšším měřítkem "mužnosti". Čím heterosexuálněji se chovají heterosexuální muži, tím více jednájí homoeroticky a tím jsou proto homofobnější (tj. tím více nenávidí stejnopohlavnost).

Ať se tedy homosexuál chová sebenormálněji, ať ze sebe dělá sebevětšího hrdinu, ať dá sebevíc gólů, ať otevře sebevíc lahví pomocí zubů, vždycky bude pro toho, o jehož sympatie škemrá, méně než muž, protože muž je ten, kdo již od kolébky ví, že mužství spočívá v tom, jak člověk dokáže potlačovat své samozřejmé kladné city k sobě rovným (tj. k ostatním samečkům), svou touhu po důvěrnosti k nim, svůj kladný vztah ke stejnému pohlaví, protože zájem o mužské pohlaví se obecně považuje za ženský rys.

I v těch zemích, kde emancipace stejnopohlavnosti pokročila nejvíce, musí osvobozování teprve naučit ho-

moosexuály - ty, kteří se chovají mužsky i ty, kteří se chovají žensky - budovat si vlastní identitu, která nebude pouhou nápodobou rolí stanovených heterosexuální společností. Ve filmu klec bláznů (La Cage aux Folles) je stejnopohlavní vztah vylíčen jako pouhá reprodukce heterosexuálních rolí. Mužsky se chovající muž má úlohu manžela, žensky se chovající muž je vlastně manželkou a jejich jediným přáním je mít dovoleno žít spolu smutný život, který je pouze přitroublým odvarem vztahu mezi mužem a ženou.

Žensky se chovající muž v podstatě dává najevo, že "mužnost" (tj. všeobecně rozšířená falešná představa, jak by se měl chovat správný muž) je pro něj utlačující. Odmítá se jí podříditi a ukazuje svou pohlavní preferenci takovým způsobem, ze kterého mužsky se chovajícího muže jímá hrůza. Tento "ženský" muž však současně uznává konvenční představu mužnosti, ale odmítá ji přijmout za svou a uchyluje se nikoli k ženskosti, ale ke zženštilosti, neboli k parodii na ženskost. Nošení dámských šatů v zábavním podniku nebo debatování o tom, který prací prášek je lepší, nemá s ženskostí nic společného. Totemy ženství, jako jsou vysoké podpatky, domácí práce atd., jsou pro tisíce žen okovem, kterého by se rády zbavily.

Žensky a mužsky se chovající homosexuálové stvořili stejnopohlavní svět, který je zrcadlem těch nejhorších vlastností různopohlavního světa. Kariikují to, co "se sluší" pro ženy a co "se sluší" pro muže.

Skutečnou homosexuální identitu si nevytvoříme, jestliže se budeme uzavírat do ghetta, protože atmosféru v ghettu je zrcadlem heterosexuálního světa a je tedy stejně jako on anti-homosexuální. Především se musíme postavit proti útlaku, který nás do ghetta zahání. Musíme svrhnout mužskou nadřazenost, která stále vládne naší civilizaci, odmítnout odmítání údajně ženských vlastností u mužů, ale nikoli zničením heterosexuálního muže, protože tím bychom zničili sami sebe a svou představu, nýbrž musíme probudit lidskou bytost (a tím i sami sebe), dřímající pod prastarým nánosem výchovy k falešné mužnosti.

Kolem nás vypukla krize mužství a právě homosexuálové ji mohou vy-

řešit. Statní mužové hledají v sobě pocity, označované jako ženské, které z nich byly vyždímány v útlém věku spolu s přirozeným vztahem ke stejnému pohlaví - pocity, které z nich vytloukli jejich otcové, tak jako je z těchto otců vytloukli jejich otcové. Není divu, že synové chovají takovou zášť vůči otcům. Stará lež, že jen homosexuálové se vyznačují špatným vztahem k otci, se vysvětluje, když heterosexuální muži začínají přiznávat hořkost, kterou chovají vůči otci za to, jak nedostatečný k nim měl vztah, a za způsob, jakým je učil, že být "muž" znamená spíše nebýt než být. Stejnopohlavně cítící muži se k tomu pouze přiznali dříve.

Muži - heterosexuální i homosexuální - si pomalu začínají uvědomovat, že zatímco se dříve báli žen, protože jsou jiné než oni, nyní se jich obávají kvůli tomu, co s nimi mají stejného. Stejně tak si heterosexuální muži začínají uvědomovat, že se obávají homosexuálů ani ne tak proto, čím se od nich liší, jako spíše kvůli tomu, co mají společného.

Homosexuálové, protože odolali výchovnému deptání od svých otců a protože mají zkušenosti s hledáním vlastní totožnosti, mohou heterosexuálním mužům poskytnout způsob, jak najít to, co hledají. A to je příležitost zbourat zdi ghetta a společně hledat nějaké pojetí mužskosti, která je pozitivní a skutečná, mužnosti bez uvozovek.

Kdo ví, zda taková mužnost vůbec může existovat. Jisté však je, že my muži zoufale potřebujeme mužnost, ve kterou můžeme věřit. My homosexuálové nejsme na tom s uvědoměním, kdo jsme, co jsme, jací jsme a proč, o nic lépe než oni. Často žijeme jako na jevišti.

Abychom v sebeuvědomování pokročili, musíme v sobě najít to, co se obvykle označuje jako typický ženský prvek, přiznat si sílu, která nás zrodila - ženství - a neutíkat před tím ženským, co je v nás, (to je opravdové mužské chování) ani to nezesměšňovat (zženštilým chováním), ale naopak to vítat jako klíč k naší vlastní identitě. Jestliže se homosexuálové budou nadále klanět modle jménem mužnost, budou feministky dál hlásat takové omyly, jako že hnutí za práva homosexuálů může být základem globálního náboženství zvaného patriaráchát.

- ard -

Výsledek křížovky č. 3 z prosince 1992

Tajenka zněla: "OBLÍBENÁ ŽVÝKAČKA"

Správně odpovědělo 22 luštitelů. Vylosování a odměnu od redakce dostali: Josef Č. ze Sušice, Jan R. z Ostravy, Petr S. z Rožmitálu, Jiří P. z Kolína a Jan A. z Plzně.

ZE SPOLEČNOSTI

● Herec Anthony Perkins zemřel ve věku 60. let na AIDS. Byl bisexuálem. Oženil se v roce 1973 a měl 2 syny. Do podvědomí se dostal prostřednictvím Hitchcockova filmu "PSYCHO", hrál i roli milence v Bergmannově filmu "Máte rádi Brahmsa?", vojenského kaplana ve filmu "Catch 22" a poslédého vědce ve filmu "Winter Kills".

● Od 1. února 1932 do prosince 1934 vycházel v pořadí druhý homerotický časopis v historii bývalého Československa pod názvem "Nový hlas". Vydával ho Josef Hladký (nar. 1885 - □1960) v Hranicích na Moravě. Jmenovaný také napsal několik knih a článků s touto tematikou.

● Vyšlo 2. číslo "Jihočeského boye", nepravidelného bulletinu, který připravil redakční kolektiv Lambdy Č. Budějovice

● Místní gay klub v Sokolově vydal občasný bulletin s názvem "Bonzáček".

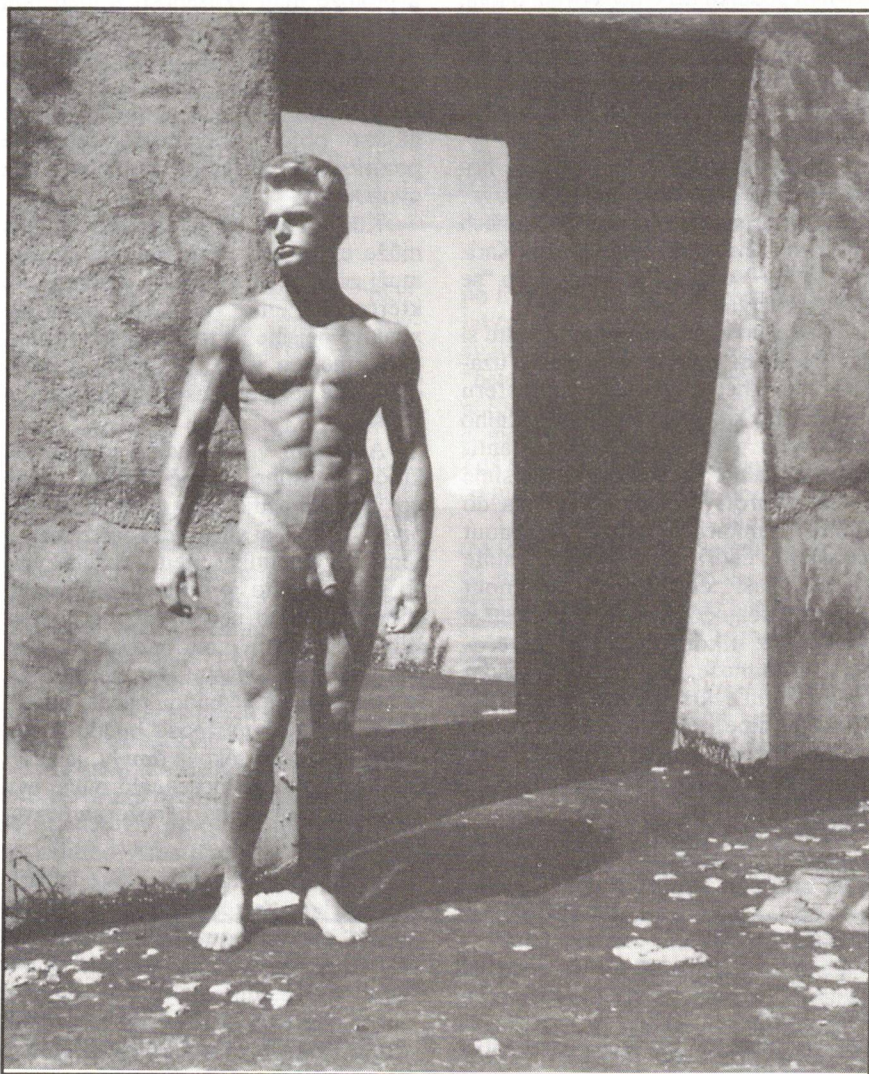
Na 4 stranách formátu A5 o dění v gay společnosti a v západočeském regionu.

● 10. ledna 1993 zahájila v Praze činnost vinárna Obecní dům, kde jsou denně pořádány gay diskotéky v době mezi 20 - 04 hod.

● Od 2. ledna 1993 je uzavřena diskokavárna a klub VALDEK v Praze na nám. Míru. Rozsáhlá rekonstrukce celé budovy si vyžádá jistě delší čas.

● Časopis ALAN BOY, který až dosud měl být měsíčníkem, se má v roce 1993 stát občasníkem... V roce 1992 vycházel nepravidelně. Vzhledem k tomu, že se o něj snížil zájem čtenářů, rozhodl se redakční kolektiv jen pro občasně vydávání. Důležitou roli budou zřejmě hrát i neúprosne finance.

Redakční kolektiv Lambdy upozorňuje čtenáře časopisu ALAN BOY, že pomáhal pouze při distribuci této tiskoviny těm, kteří si ho písemně objednali. Na vydávání se podílela firma 3R a DAGRA. Vzhledem k výše uvedenému, nemůžeme brát od zájemců předplatné na rok 1993. Můžete se obrátit na distribuční firmu FOX, U koupaliště 8, Karlovy Vary.

Jeho neoklamete...

Když jde o potenci, peněženka nezná dno. Za jediný kořen ženskenu se platí asi tisíc dolarů, za vysušený falus jelena z Číny 1500 a také ze stejného důvodu hrozí nosorožcům vyhubení, protože jejich roh má prý též záračnou moc ...

Po vzrušení toužící člověk dokáže v té chvíli zapomenout, že se za tím vším skrývají firmy, které mají zájem zejména o jedno - o zisk. Vždyť každý sexshop nabízí orientální bombóny a všelijaké přípravky. Ani vědci nezahálejí. Na Clevelandské univerzitě probíhá již třetí rok výzkum 400 osob, které užívají v předepsaném množství různé druhy afrodisiak - povzbuzujících látek. Než padne definitivní slovo, uplyne však ještě sedm let ...

A tak dosud leckdo spoléhá na doporučené recepty. Např. ženšen je od nepaměti pokládán za afrodisiakum. Dnes víme, z jakých chemických látek se ženšen sestává. Mají dlouhé chemické názvy... Pro ty, kteří věří v jeho moc, dobrá rada: na polštáři je třeba šeptat zaklínadlo - Panaquilon, panaxapogenol, panaxin a dva triterpeny, pomozte! To vše třikrát za sebou opakovat při úplňku měsíce... Partner bude z toho jistě celý bez sebe...

Za vhodný prostředek je považován též česnek. Má antibakteriální účinky, čistí krev a uvolňuje. Jeho éterické oleje mají prý dle vědců podobné složení jako sekret sexuálně vzrušené ženy. A komu by překážel pach česneku při milování...? Přece víme, že cesta k lásce vede i přes pachy a vůně...

Gayové údajně upadají do tranzu, když ucítí amilnitrit, který vůni připomíná jádérka jablka. Podobný prostředek byl jako nebezpečný v USA nedávno zakázán. Gayové se prý po té vrhli na butilnitrit. Připomíná prý pach obnošených tenisů. Nelahodí Vám tato představa? Vzpomeňte, že sám Goethe byl poblázněný do starých bačkor...

Už Jindřich III. (1551 - 1589) zase tvrdil, že "pach ženy dobývá srdce muže a pach muže zase srdce ženy". Mezi ještě neuvěřitelnější patřil recept hraběte Pappenheima, který užíval mozek vrabců v prášku. Hippies v 60. letech kouřili marihuanu míšenou se sušenou kůrou muchotrávky! Madame Pompadour ráno pila horkou čokoládu s vanilkou, jedla celerovou polévku s houbami. Španělské mušky jsou však nebezpečnější! Už 0,6 g tohoto přípravku v čisté formě vyvolá otravu, 2 - 3 g smrt. Dodnes se prodávají přípravky se stopami španělských mušek na západním trhu i u nás, v roce 1993!

Všechny tyto přípravky mají společný základ, totiž, že víra přináší zázraky!

Nesmíme zapomenout však ani na alkohol! Alkohol sice zvyšuje touhu, ale snižuje účinek. Rozehřeje mozek, ale nic jiného...

Většina prodávaných preparátů a přípravků obsahuje směs vitamínů, trochu kofeinu a jinak nic převratného... Mezi určité výjimky patří yohimbín, který se získává z kůry stejnojmenného stromu. Povzbuzuje nervovou soustavu a má též hormonální účinek na některé části nervových drah. Zjednodušeně řečeno, zlepšuje cirkulaci krve.

Podíváme-li se vědecky a střízlivě na systém, "jakým se rodí láska", zjistíme, že mohutná erekce, po které tak velmi toužíme, je řízená mozkiem. A ten se nespouští do pohybu "na přání", ale pokud má k tomu skutečný stimul. A ten může být v něčem zcela jiném, než je pouhá chemická látka...

Medicus

